

„Danstieren“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danstieren“ udgaa Onsdag i hver Uge.

Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00

Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstieren“'s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertisementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Gavn.

Scandinavian-American Union genoptager sine Lure. Som det ses af Annoncer i dette Nummer, genoptager Scan. Am. Unions Dampskib „Hellig Olav“ nu sine regelmæssige Lure til og fra Skandinavien, og Selskabet ventner snart at kunne bekendtgøre Afgangstider for andre af dets Dampskibe. Der gives faaledes faadanne, som maatte ønske at besøge det gamle Land, Lejlighed til at rejse, og der kan findes Billetter til Sagneture, som man maatte ønske at hjælpe herover til Amerika.

„The English Association“. En Organisation af Præster og Menigheder, som benytter det engelske Sprog i deres kirkelige Arbejde, er nu blevet til Virkelighed, skriver „Kath.“ En saadan Forening blev autoriseret paa Kirkemødet sidste Sommer, og Organisationsarbejdet foregik med de af Kirken selv satte Grænser for Hje. — En Komite havde udarbejdet et Konstitutionsforslag, og dets Behandling optog ikke saa liden Tid. Det gjaldt nemlig at gaa forfægtig til Værks. Paa samme Tid, som Programmet for en saadan Foreningsvirksomhed maatte aftegne bestemte Linier, var man ogsaa opmærksom paa, at Udviklingen foregik med rasende Hart nu om Dage, og at Konstitutionen derfor maatte gøres saa elastisk, at Foreningen uden altfor stor Bankefærdighed kunde møde Tidens Krav. Der var hen imod 100 Præster, Rædere og Delegerede til Stedet. Mødet holdtes i „Hope Church“, Basi. Thorpes Kald, Minneapolis. Hope Menighed er en af omkring 30 Menigheder i den nordlige luth. Kirke, der har taget Skridtet fuldt ud og gøre sit Arbejde udelukkende med det engelske Sprog som Medium.

Den blandt os vel kendte jesuitlutheriske Prof. A. Gult skriver i „Aug.“ en tidssæssig Art. om „Sanggudstjeneste eller Koncert“, af hvilken vi skal meddele følgende: „Alt for at oplive Sjælden i Tiden! Belan, maa saa være da. — Men det mærkelige er, at naar Kirken giver Slip paa det ene Stykke efter det andet af sine Statte, saa bliver Verden mer og mer led af Kirken. Naar Kirken søger sin Ufrivillighed (sunder Ordet Kirke-Righed), viser sin Leve ved at være en Kirke, saa betaler Verden ikke med øget Kirkeinteresse men med stigende Foragt for Kirken. Til den aandelige Slappelse iblandt os hører ogsaa den mange Steder gængse Ufrivillighed — i Augustana-Synoden. — Koncerter Søndagsaftener i Stedet for Gudsstjeneste, om man saa vil i Stedet for fæstlig Aftenang eller „Sanggudstjeneste“ (det reformerte Raad), de hører ogsaa med til Forsædet. Med al min Kærlighed til Kirkemusik kan jeg aldrig gaa med paa at give Folk Koncerter, fordi de er trætte af at høre os prædike Guds Ord. Derfor har jeg som Pastor altid anvendt, ja skabt Udtrykket „fæstlig Aftenang“ for at slippe fra det matte, slappe reformerte Raad „Sanggudstjeneste“.

Et Ord til Holderne.

Højt en oprigtig Tak for Bistand og godt Samarbejde i det fundne Aar!

Dermed tænker vi saa paa, at „Danstieren“ er et Samfundsblad, hvorfor Holderne — de fleste af dem i hvert Fald — maa være lige saa interesserede i dets Velgaaende, Fremgang og Udbredelse som Redaktøren og de andre, som arbejder med Bladets Udgivelse. Vi, der skaffer Indhold til Bladet, faar det sat og trykt og faar Bladet sendt ud over Landet til Holderne — vi er jo kun Tjenere, der er valgt til at fremme den fælles Sag. Men — vi fortaar alligevel, at Bistand og Samarbejde fra Holderne er af stor Betydning for, at vort Arbejde skal kunne lykkes. Derfor siger vi Tak!

Vi behøver som Kirkesamfund et Organ som Danstieren. Det siger Samfundet jo selv, idet det opholder Bladet og sørger for dets Udgivelse. Vi behøver det for derved at kunne udeølse Tanker og drøfte Sager af Betydning, som kommer op iblandt os og gør Krav paa Handling og Afgørelse. Og vi behøver et saadant Organ, for at Menigheder og enkelte Personer derigennem kan faa i Rapport med hverandre. Og jo bedre dette forstaas, des bedre kan et Samarbejde mellem Bladets Holdere og mellem disse og os, der arbejder med dets Udgivelse, komme i Stand og vedligeholdes.

Og — lad os sige det her — jo bedre vi fortaar, at der er Samarbejde over hele Linien, des lettere kan vi opholde Mødet under det ofte noget banfælsige Arbejde og forsætte i det med Lyd.

Særlig til Korrespondenter vil vi sige Tak for Bistand og Samarbejde. Men lad os til denne Tak sige en Bemærkning eller „Suggestion“.

Noget Korrespondenter fortaar at fortælle kort, klart og præcist. Det er den Slags Korrespondancer, disse Læser, vi sætter højt Pris paa. Naar vi skal til at besvare Meddelelserne, saa er vi udsatte for at gøre enten for meget eller for lidt af det. Og ofte kan en forfæstlig Tegnfæstning give en forfæstlig Mening, saa vi maa gætte og gætte Meddelelsen den bedste Mening.

Men — hvad vi navnlig vilde sige, var, at vi i Stedet for Lange Korrespondancer skulde ønske mange af dem. Det er kun en mindre Del af vore Menigheder eller Samfundets Virksomheder, vi hører fra. Ofte hører vi Udtalelser om, at Korrespondancer er noget af det, Læserne først ser efter i Bladet og hvad anden Modgang, der gerne vilde se Meddelelser fra mange Steder fra Samfundets Virksomheder baade i Øst og Vest og Syd og Nord og — fra Midten.

Hvad andet, vi kunde have at sige, kommer vi til at gemme til ved bedre Lejlighed, saa vi her vil slutte med Tanken, at Aaret 1918 maa blive et lykkeligt og velsignet Aar for alle vore Læser — trods Krig og hvad anden Modgang, der maatte møde enhver.

Til Børnehjemsagen's Bæner.

Det er maaske ikke saa kendt blandt vort danske Folk herude paa Stjernen, som det burde være, at Pacific Kredts af „Den forenede Kirke“ har sat denne Sag paa sit Program. Der har den nu været i adskillige Aar, — men det er først i det sidste Aar, at Kredsen har været direkte i Arbejde.

Vi har nemlig et Par smaa Plejebørn i San Francisco, to smaa Drengene, som er ulkkelig tilfælde. De havde intet Hjem. Det kom til Kredts Rådskab, og den tilbød at betale \$20 pr. Maaned for deres Pleje i gode, kristelige Hjem. Det var ikke nok, men De danske Damer's Hjelpeforening i San Francisco traadte beredvillig til, og tilbød at skænke \$10 pr. Maaned for hilselig til denne Sag, for hvilken Støtte vi er dem meget taknemmelig. Hvert Barns Pleje koster \$15 pr. Maaned med Udflugt til Forlystelse.

I saamane Sager og ved saadanne Anledninger stoler vi først paa Herren og dernæst paa vort

danske Folks Godgørenhed. Vi ved, at Herren vogter ikke, og vi har Tillid til vort Folk. Vi er bleven godt hjulpet hidtil; men vi vilde ogsaa gerne være i Stand til at betale hver Maaned herefter, hvad vi har Lovet.

Gerne vil vi ogsaa udstrække vor Hjælp. Vi vil tage os af danske Børn, som lider og er i Nød. Vi vil forsøge at skaffe dem gode, kristelige Hjem og betale for deres Ophold, indtil vi faar vort eget danske Børnehjem herude, — thi det er Maalet. Og indtil det naas, vil vi gaa den ansøgte Vej.

Indes der ulkkelig tilfælde danske Børn, som mangler et godt Hjem med god, kærlig Pleje, gør os saa denne menneskekærlige Tjeneste at lade os det vide, og vi vil tage os af dem. I vort store, rige Land, hvor vort Folk sidder i Bistand, hør ingen af vore danske Børn lide Nød. Vi tror ikke heller, at de bør findes paa engelske Børnehjem. Det er blevet gjort; men det var sikkert kun fordi, der intet andet var at gøre, og ingen andre Steder at vende dem. Nu tiller Sagen sig lidt anderledes. Og der der Hjem, som vil aabne sig for Børn, da lad os det vide, og vær forvisse om, at enhver Oplysning og Hjælp, der bliver givet for Sagens Skyld, vil blive modtaget med hjertelig Tak.

Kom Sagen i Gu, Bæner! Den er god. Den er værd vor Kærlighed og vore Gaver.

R. B. J. Rielsen, Ferndale, Cal.

Brev fra Missionær Bach.

Moji, Japan, d. 28. Nov., 1917 Kære Bæner!

Paa Bejen herover til Japan blev dette Spørgsmaal rettet til en af Officererne paa Skibet: „Er De en Kristen?“ hvoortil han svarede: „Jeg er det ikke endnu.“ Jeg har lidt tænkt paa dette Svær siden da. Det er mere og mere blevet klart for mig, at dette er netop det Sted, hvorpaa det unge Japan staar for Tiden: Ikke endnu kristen.

Den yngre Slægt er en opsat Slægt, om ikke just med Henblik til Hjertet, saa i hvert Fald hvad Svøbet angaar. Det er vijsk sandt, hvad min Sproglerer sagde til mig forleden: „De unge tror ikke paa Buddhismerne.“ Oplysningen, som Hageringen arbejder saa stærkt paa at bringe til Høje og Lav, har fejlet alt det gamle Støv bort, som Buddhismerne i saa mange Aarhundreder har samlet over Hjerterne, og man er ved at faa Sjælene op, at det, der tidligere beredte i Støvet, ikke just var af den værdifulde Slags. De buddhistiske Prædiker er lade og immoralske, siger Japanerne selv.

Men dette vil ikke sige, at Japanerne saa med eet er færdige til at gaa over til kristendommen. Der er vijsk i de fleste Tilfælde et saare langt Strid imellem dette at forsætte det gamle og saa det at modtage det nye. Mange er færdige til at indrømme, „kristendommen er en god Religion“, men kun saa er rede til at sige: „Jeg vil være Kristen.“ Gos mange, maaske hos de fleste, er der meget lidt af Interesse for kristendommen.

Men hvad kan det saa nytte at drive Mission? Jeg vilde sige: Meget i alle Maader. Thi er kristendommen ikke ved bevidst at gaa over i Folket som en Hælsed, saa er den det dog ubevidst. Japan laver gode Love, og ved ikke, at det er kristelige Love. Selv det Skolevæsen, som har nedbrudt den gamle Tro, er en Frugt af kristendommen. Kristendommen er i Sandhed den Sure, der er ved at gennemføre hele Folket.

Denne Sure virker mere direkte gennem de unges og Børnens Undervisning i kristne Skoler, Søndagskoler og Børnehaver. Tredivede tusinde unge Maend og Kvinder er under kristelig Indflydelse i kristne Højskoler; mange af disse gaar over til kristendommen i Lybet af Skoletiden eller senere. Og selv naar man maa sige, at mange andre af disse unge i Forvejen er kristne, fra kristne Hjem, saa har ogsaa dette sin store Betydning. Thi det ene med det andet virker, at selv om de kristne er saa i Antal, saa er de alligevel en stor

aandelig Magt i Landet. Der findes et forholdsvis stort Antal kristne blandt de tænksomme og oplyste i Samfundet.

Søndagskolen er ligeledes en ikke ubetydelig Øren af Arbejde, ikke mindst i den lutheriske Mission. I vort Arbejde er der syv Gange saa mange Børn i Søndagskolerne, som der er Medlemmer i Menighederne. Det vil sige, at flere Familier naaes gennem Søndagskolen, end gennem Gudsstjenesten og andre Møder. Og det er endnu mere sandt paa de nyere Steder. Her i Moji og Dairi vilde det ikke være for meget at sige, at ca. fem Gange saa mange Familier naaes gennem Søndagskolen, som gennem nogen anden Øren af Arbejde. Det virker meget til at nedbryde Jordommen mod kristendommen. De fleste af disse Børn er jo fra Hedningehjem og kommer i Forstningen maaske kun for at synge med eller faa de smaa Kort, som uddelles. Men dette, at de kommer, faar sin store Betydning for dem. De vil aldrig kunne glemme de Fortællinger, de hører om Abraham, Isak og Jakob, om Egypten og Ørtenen, om Kong David og Profeterne, og om Jesus-Sama, som gjorde saa mange Undere og sagde saa mange dejlige Ord. Og Sangene, som de lærte at synge, vil komme tilbage til dem netop paa Guds egen Tid, og Ordene vil komme tilbage til dem:

„Chijai mono wo mo D mequimi aru, Kami-Sama watashi wo Misji tamau.“

Raadens Strømme ogsaa flyder Til de fattige smaa, Den store Gud i Himmelen, Han elsker ogsaa mig.

Og naar de saa en Gang begynder at spørge: Hvad skal jeg gøre for at finde Fred? saa vil Ordene fra Herrens egen Mund lide sig frem over deres Læber, og de vil huske, at det var Jesus-Sama selv, der lærte os at bede: „Ven ni mahimahu warera no Chijai no.“ (Vor Fader, du som er i Himmelen.) Og Herrens Ord vil drage dem hen til Herrens Gud.

Men der er mange andre Maader, hvorpaa Sure virker. Enhver Missionær er mer eller mindre befastiget med Undervisning i Engelse paa en eller anden Maade. Der holdes i. Cf. engelsk Bibelforening for Kvinder, for Højskoleelever og andre, som kan fortaa noget Engelse. Disse indbydes saa, og som Regel bliver de ogsaa til Mødet. De kommer saa i Bane med at besøge Møde-Skole og bliver her efter lettere at faa sat paa. Svøder er Aftenkole eller Mellemkole kan en Missionær som Regel saa Lejlighed til at være Lærer i Engelse et Par Timer eller tre om Ugen. Det giver ikke nogen direkte Frugt, men Lærere og Elever vil heretter staa i et væsentligt Forhold til Missionæren og være lettere tilgængelige for Indflydelse i kristelig Retning. Jeg har flere Gange talt med Studenter, som har været under denne eller hin kristen Lærer og været glad ved at fortælle derom.

Den forenede lutheriske Mission udgiver, som man ved, et Blad, som kaldes „Atheru“ (Lutheraneren). Dette Blad udkommer ogsaa sin Mission. Det sendes til de forskellige Steder, hvor vi har Mission, og uddelles saa særlig til dem, som synes at være interesserede i Møderne. Ogsaa et fortaaelsigt Traktat uddelles, thi det er væsentligt for mange at fatte de nye Lærdomme.

Kristendommens Indflydelse løses ogsaa af Buddhismerne. For ikke at gaa bag ud af Danen har disse været tvungne til at oprette Søndagskoler, Højskoler og Børnehjemsanstalter. Men Buddhismerne virker kun paa denne Maade til sin egen Undergang. Et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter, og disse Anstalter viser sig at være de kristnes underlegne.

Kristendommens Indflydelse løses ogsaa af Buddhismerne. For ikke at gaa bag ud af Danen har disse været tvungne til at oprette Søndagskoler, Højskoler og Børnehjemsanstalter. Men Buddhismerne virker kun paa denne Maade til sin egen Undergang. Et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter, og disse Anstalter viser sig at være de kristnes underlegne.

for naar vi besøger mindreøverdige Steder blandt os. Det er selvfølgelig ikke let at komme til Bunder i et østlandsk Folks Ransgang, men een Ting er sikkert, at der er ved at foregaa en gradvis Forandring ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Lad os saa gøre vort til, at Evangeliets Porte ogsaa her i Japan maa blive faaledes aabnet, at alle kan gaa ind. Spørgsmaalet er ikke saa meget et om store Resultater; det store for os er ikke dette at kunne sige: Det har vi gjort; derfor vi ikke havde været med, havde det været anderledes. Men det store for os alle er dette, at være en Draabe Vand i Guds store Raadens Hav, en lille Bølge, som er med til at danne den Flod, der flyder igennem et stort Folks Øren og ondanne Sandet til en dejlig Bøge, det uforglemmelige til frodige Marker og Enge.

Med venlig Hilsen til alle „Danstieren“'s Læser, er jeg, eders i Kristus forbundne D. G. M. Bach.

Det er Farmerne, der vil vinde eller tabe denne Krig.

Indsendt af Minnesotas „Committee of Public Safety“.

Det er Amerikas Farmer, som vil vinde eller tabe denne Krig. Af alle de Faktorer, som i Forening vil afgøre Udfaldet af den kæmpe-mæssige Kamp, er Produktionen af Høveder den aller vigtigste. Fra nu af vil den amerikanske Farm blive krigens fornemste Slagmark. Dette er ikke en tom Talemaade; det er den nøgne Sandhed. Vore Farmer kan ikke snart nok komme til Gænfælde af dette eller af det store Ansoar, som paahviler dem. De kan vinde krigen. Men om de ikke søger Produktionen af Høveder i tilstrækkelig Maalestof, er Sejren uvis. Her er de nøgne Kendsgerninger:

Ved deres Fremgang i Rusland og Italien har Centralmagterne erhvervet nye Hjelpekilder og øget deres Kræfter for Angreb. Det Aar, som nu kommer, vil blive vidne til de haardeste Kampe, som hidtil har fundet Sted under Krigen; og Centralmagterne vil blive den angribende Part paa de vigtigste Fronter. For at kunne møde og afvise disse Angreb og derefter drive Herrens Hær tilbage, maa de Allierede kæmpe med forøget Kraft; de maa slaa hverandre Slag med farligt nogen Sunde før i de forløbne Krigsaar.

De vil saa Stridsmand nok, naar vore Tropper er færdige til at gaa i Tiden. De vil have fuldt op af alle Slags Vaaben, store som smaa. Men det vil skorte paa Høveder. Enhver ved, at Soldater maa have Mad, før de kan slaa. Det er intet haardeste Arbejde end en Kamp paa Liv og Død mellem store Hære, hvis Udfald kan eller vil faa en afgørende Indflydelse paa Landets og Folks fremtidige Stæbne. De allierede Stridskræfter ved Fronten og i Værene, iberegnet vore egne, vil ikke have Mad nok, medmindre Produktionen her i Landet kan bringes op til Højdemaalet.

Vore nuværende allierede i Europa faar under normale Forhold en stor Del af deres Madforsyning fra dette Land. I de første Krigsaar, før vi kom med, var de noget mere end vanligt herfra for at kunne holde Kampen gaadende. Som væsentligt var, er deres egen Produktion af Høveder aftaget i Krigsaarene, og den vil gaa ned endnu mere. Det betyder kort og godt, at de maa give tabt, hvis de ikke kan faa Høveder og andre Forraad fra os — fremfor alt Høveder. Det er klart, at om deres Kampe maa aftage, maa vi bære saa meget mere af Kampens Byrde, ellers vil Krigen ende med Nederlag.

United States (med Canada) er det eneste Land, hvorfra vore Allierede og vore egne Stridskræfter ved Fronten og i Værene kan faa deres Madforsyning, som Forholdene stiller sig. De store Forraad af Kornvarer og Hø i de fjerne Lande, Indien, Australien, Argentina og Uruguay, som i Forbunds-udgør en stor Del af Vesteuropas Udførsel af Høveder, er ikke tilgængelige nu paa Grund af Skibs-

mangel. Europa er afflaaret fra disse rige Forraabskilder ved den uhyre Odelagelse af Skibe ved Underverdsbaade. Man har ikke nu Skibe for Aart paa lange Farvande. Jo fortere Kæjlen er, desto mere kan et Skib føre til Europa i en given Tid. En Dampet kan faaledes tage mange Kornladninger fra New York til Frankrig i den Tid, som kræves for at føre en Ladning fra Buenos Aires eller Australien eller Indien til Europa.

Saa det er vore Farmer, som nu maa skaffe de Høveder, som de allierede Hære i Europa behøver, en stor Del af Menigmanden i de allierede Lande, vore egne Krigsfolk i Europa og her hjemme, for ikke at nævne vort Lands Befolkning i Almindelighed. Vore nuværende Produktion er utilstrækkelig for dette usædvanlige Behov. Vore Forraad er aftaget under den forcerede Udførsel i de sidste tre Aar paa Grund af de høje Priser. Vi har skrabet vore „binger“, og Antallet af vore Slagdyr er gaaet ned. Og nu skal vi tilfredsstille stigende Krav med mindre Forraad paa Maaned. Det er selvfølgelig umuligt, hvis vi ikke kan øge Afkastningen af alle Farmprodukter. Vore Farmer maa ikke alene producere mere, end de har gjort før af de mest nødvendige Produkter; de maa se til at faa ud af deres Land det allermeeste, det kan yde under den bedst mulige Krig. Vi vil vinde eller tabe denne Krig paa vore Korn- og Kartoffelagre, i vore „pigens“ og høvegaarde, paa vore Græsange for Kvæg og Faar.

Spørgsmaalet om Sejr eller Nederlag vil blive afhængigt paa vore Farmer, længe før den sidste afgørende Kamp staar i Europa. Amerikas Farmer har en overmaade stor Opgave at løse. Nødvendigheden, en historisk Nødvendighed med langtrækkende Følger, har tilføjet Opgaven; Dygtighed og Færdighed og Hæderlighed maa være de drivende Kræfter ved Udsigten. Men og uden Hjælp kan han ikke udrette alt, der maa gøres; men han kan gøre Regning paa al den Haands-ræfning han behøver for at øge Produktionen, saa meget det lader sig gøre. Landsstyret og dets forskellige Ørene, vore dygtige Forretningsmænd og deres mange Organisationer vil samarbejde med ham. Bankerne vil skaffe Kapital, hvor det behøves; Fabrikkerne af Farmmaskineri vil gøre deres for at lette større Produktion; Fernbandedriften omorganiseres nu for Krigstjeneste, saa der kan være rigelig Tilgang af Bøgne for hurtig Forsendelse af Ugrøden til Europa; Skibsbygningen er nu ogsaa kommet i Gang, saa der er Udflugt til, at vi vil have en bedre Forsyning af Skibe for hurtig Transport af Høveder af alle Slags over Søet næste Aar, og sidst, men ikke mindst, Landsstyret er rede til at hjælpe Farmeren med Mad og Daad paa alle Maader — særlig ved Udsigten af de vigtigste Spørgsmaal angaaende Arbejde, Mad og Priser.

Alle disse magtige Kræfter naar til Farmerens Tjeneste; alle vil støtte ham og samvirke med ham paa bedste Maade, for at hans Land kan yde det mest mulige af alle Slags. Men han selv er dog Hovedmanden, og om han ikke selv gør sit Bedste, vil det vise sig ugørligt at naa de bedste Resultater. Lad ham gaa til Værk med udsjellig Villie og al sin Kraft. Der er ingen Tid at spilde. Nu er det Tiden at lægge Planer for det kommende Aar og drage Omfjord for, at alt kan være lagt til Rette og i fuld Orden, naar Arbejdet skal begynde. Farmerne i de forskellige Nabolag bør holde Møder og samraade sig med hverandre om fælles Krav og Behov; de bør raadsføre sig med Food Administration og til enhver Tid holde den underrettet om alt, den har faa at vide. Forat Landsstyret kan yde hurtig Hjælp her, naar og paa hvilken som helst Maade det tiltrænges. Det vigtigste Spørgsmaal — om Arbejdsfærdighed paa Farmerhåndstyre allerede under Overvejelser; og det er vel at mærke sig, at det har fuld Nødvendighed under disse Forhold til at rejse en Hær af Farmerarbejdere paa kort Varrel. Det vil ikke tillade, at produktionen hæm-